

komme til at sige, at der er enkelte, hvis Virksomhed kan sættes ved Siden af hans, ingen, hvis Virksomhed kan sættes over hans, og naar man virkelig kender til det, man vil tale om, maa man for de flestes Bedkommende sige, at deres Virksomhed er meget mindre. Jeg skal, da jeg har Listen liggende for mig, tage nogle af disse Navne. Naar man læser ned ad Siden, træffer man af Forfattere Henrik Pontoppidan, Bertel Elmggaard, P. Mariager, A. Spysen, Gaardejer P. Møller og Forfatteren Schwanensflugel. Naar man tager disse Forfattere og vil spørge sig selv: i hvilket Forhold staar deres Produktion til Brandes' Produktion, baade kvantitativt og kvalitativt, saa maa man sige, at for enkeltes Bedkommende er der aldeles ikke Tale om, at de kunne naa den Mand til Knæene, langt mindre mere. Naar man f. Eks. kunde tænke sig at sammenligne Forfatteren Bertel Elmggaard med Forfatteren Georg Brandes, saa veed jeg ikke, hvad man vilde tænke sig derved. En Mand, som, før han fik sin Understøttelse, ikke har præsteret andet end ganske almindelige Skolearbejder, og hvis hans Talent udviklede sig, og hvis han havde Held med sig og blev noget ældre, kunde de muligvis love, at der en Gang i Tiden kunde blive en nogenlunde almindelig Forfatter ud af ham, ham understøtter man uden at tale om det. Georg Brandes, som altsaa har en lang Virksomhed at vise tilbage til og en storartet Produktion at henføre til, ham overvejer man i lange Tider, om man skal give en Understøttelse. Jeg mener, at disse to Ting staa i et saa forfærdelig grelt Forhold til hinanden, at jeg ikke kan forstaa, at man kan stille sig paa den Maade, man gør. Det blev sagt før, at om de døde skulde man kun tale godt, det er jo efter en gammel latinisk Sætning, at det skal være saa. Tænk dem at sammenligne forhenværende Redaktør Jacob Davidssens Virksomhed med Georg Brandes! Jeg vil blot bede de Herrer om at anstille et saadant Tankeeksperiment, jeg er overbevist om, at naar disse Navne glide ind i Deres Forestilling, ville de indrømme, at det faaer et saa mærkværdigt Skar over denne Sag. Jeg vilde nødig afveje, hvad man skulde gøre i denne Sag efter politiske Grunde, det er meget misvifende, naar man gør det. Naar der er Tale om Forfattere og Videnskabsmænd

af forskellig Art, er deres Betydning sjælden eller aldrig politisk, og jeg mener, at det er grumme malplaceret, naar man lige over for Forfatteren Hoftrup vil diskutere, hvilken politisk Retning han tilhører. Jeg tror ikke, at han selv tillægger sin Virksomhed paa det politiske Omraade nogen stor Betydning og det er jo slet ikke den, der vil gøre hans Navn udbødeligt i den danske Literatur. Derfor mener jeg heller ikke, at man skulde ret meget komme ind paa den politiske Burdering deraf. Jeg skal erindre om, at man i sin Tid skulle de to Forfattere, som jeg nævnte, Jacob Davidssen og Bertel Elmggaard i Forbindelse med hinanden, den ene som tilhørende Venstre, den andre Højre, altsaa slog dem i Hærforn med hinanden og omtrent kaldte dem for Ugemænd. Men det er mig for Næsten lige meget, hvilken Retning de tilhøre. — Der er ogsaa draget andre Ting med ind i denne Sag og det syntes, naar man lyttede til det ærede Medlem for Frederiksberg Amt (Dinesen), som om den Mand, der her er Tale om, skulde have gjort sig uværdig til at modtage en Understøttelse. Denne Mand havde talt ilde om Grundtvig eller den grundtvigste Bevægelse og ikke sat Ingemann, som denne Bønde fra Frederiksberg Amt troede paa, højt nok. Jeg vidste ikke af, at det nu var begyndt at være nogen Religion i Landet at tro paa Ingemann. For saa vidt der er Tale om Tro i religiøs Forstand, mente jeg, at det drejede sig om noget højere end en Tro paa Ingemann, og jeg menie ikke, at det at have forskellige Meninger om Ingemanns Produktions Betydning, var noget, som kunde sammenlignes med Blasfemi og den Slags sørgelige Forbrydelser, som Christian den 5tes danske Lov satte saa gruelige Straffe for. Jeg troede ikke, at det at tvivle om Betydningen af den Ingemannske Forfattervirksomhed henregnedes til den Slags Forsejler, som i Henhold til Christian den 5tes danske Lov medførte, at Bedkommende skulde have Tungen udreven af Munden. Men det lod til, som om det ærede Medlem for Frederiksberg var saa forfærdelig indigneret, at han egentlig godt kunde tænke sig at anvende den nævnte Bestemmelse i Christian den 5tes danske Lov. Jeg vil dertil blot sige, at om det skulde være Tilfældet, hvad der ingenlunde er Tilfældet for Dr. Brandes' Bed-